THE CEREMONY OF BREAKING THE STONE.

/ PHO-BAR RDO-GČOG /.

By GEORGES DE ROERICH.

AMONG the many popular plays of a religious character in Tibet, there exists one that enjoys special veneration, and whose performers are considered to possess supernatural powers that enable them to carry out the play. Such a ceremony is the 'breaking of stone' known under the Tibetan name of ཕོ་བར་རྡོ་གཅོག་ pho-bar rdo-gčog / pronounced p'o-war do-čok /. Nowadays it is only seldom performed, and the ancient art of rdo-gčog or stone-breaking is rapidly vanishing. The purpose of the ceremony is to destroy an evil spirit which takes its abode in a stone. The ceremony of 'breaking the stone' is said to have been first performed by the great mahāsiddha Thaṅ-stoṅ rgyal-po, a Tibetan wizard of the XIV-XVth centuries / born in 1385 /, and the famous builder of the Čhu-bo ri bridge on the Yaru tsang-po, some 32 miles South-West of Lhasa. During my stay in Lahul, North-West Himālayas, I was fortunate to witness twice this ceremony performed by a troupe of travelling lama-actors from Spiti. After the ceremony, the chief lama-actor or lo-čhen / lo-tsā-ba čhen-po /, who is usually the preceptor and trainer of the rest of the troupe, was good enough to recite the songs accompanying the ceremony, and to give me a brief historical outline on the origin of the ceremony. The Tibetan text of the story as told by the lama māṇi-pa / actor / has been revised by Lama Lobzang Mingyur Dorje, and is here given in the original and in translation.

ཕོ་བར་རྡོ་གཅོག་གི་ལོ་རྒྱུས།

༄༅། །ཆུང་རི་བོ་ཆེའི་དགོན་པ་ལ། པ་གྲུབ་ཆེན་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོས་དགོན་པ་བཞེངས་པའི་དུས་སུ་ས་དགྲ་ལངས་ནས། ཉིན་མོ་མིས་བརྩིགས་ན་མཚན་མོ་འདྲེས་བཤིགས་པས། རྡོ་དང་པོ་དེ་ཙུ་བཅགས་དེ་དགོན་པ་ཆགས་པ་ཡིན་ནོ། །ལྕགས་ཟམ་ཆུ་བོ་རི་བཞེངས་པའི་སྐབས་སུ་འདི་དབང་རྒྱལ་གྱིས་ཆུ་གཉེན་རྡོལ་གྱི་ཟམ་པ་ཚུགས་སུ་མ་བཏུབ་པར་རྡོ་གཉིས་པ་དེ་ཙུ་བཅགས་དེ་ཟམ་པ་ཆགས་པ་ཡིན་ནོ། །ཟླ་མར་བདུད་ཀ་ལ་ཧ་བརྒྱད་དང་གཟའ་བདུད་

ཀྱིས་ཀྱིན་བྱས་དེ། རྒྱ་ནད་དང་རྒྱ་གཞིར་ལ་སོགས་པ་ནད་རིགས་མི་འདྲ་བ་མང་པོ་བྱུང་ནས་ལྷ་རྗེ་རྣམས་ཀྱིས་སྨན་བཏང་། དབོན་པོ་ (སྔགས་པ་) རྣམས་ཀྱིས་དབོན་བཅོས་བྱས་ཀྱང་མ་ཕན། ལ་ལ་ནི་རི་ལ་ཤིང་འཐུ་འགྲོ་ལ་འཆི། ལ་ལ་ནི་ཟས་ཟ་འགྲོ་ལ་འཆི། ལ་ལ་ནི་གོས་གྱོན་འགྲོ་ལ་འཆི། ལ་ལ་ནི་གད་མོ་བགད་འགྲོ་ལ་འཆི་འགྲོ་ཡིན་འདུག་པས། ལྷ་མའི་རྗེ་རིན་པོ་ཆེའི་དགོངས་པ་ལ་ལྷ་མའི་མི་ཕལ་ཆེར་སྟོང་འགྲོ་ཡིན་འདུག་པས། ད་ནང་དེ་དག་གི་འདུལ་སྐབས་དེ་ཅུང་རེ་བོ་ཆེའི་དགོས་པ་ན་པ་གྲུབ་ཐོབ་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོ་ཁོང་ལ་རིན་པ་གཞན་ལ་མིན་འདུག་པས། ཅུང་རེ་བོ་ཆེའི་དགོས་པར་རྗེ་རིན་པོ་ཆེས་བང་ཆེན་པ་བཏང་ནས། ངའི་ལྷ་མའི་མི་ཕལ་ཆེར་སྟོང་འགྲོ་གི་འདུག་པས། དེའི་འདུལ་སྐབས་ཁྱོད་ལ་མིན་པ་གཞན་ལ་མིན་འདུག་པས། ད་ལྟ་རང་ཕེབས་ཞུས་དེ། དེ་ནས་པ་གྲུབ་ཐོབ་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོའི་ཐུགས་ཀྱི་དགོངས་པ་ལ། རྗེ་རིན་པོ་ཆེའི་བཀའ་ཡིན་པས་ང་འགྲོ་དགོས་ཐུགས་ལ་དགོངས་ནས་ནམ་མཁའ་ལ་སྐྱིགས་མཛུབ་མཛད་ནས་གཟིགས་པས། བྱ་ཐང་དཀར་ཆོད་པོ་གཅིག་གནས་འཕང་སྐྱུར་ནས་འཕུར་འགྲོ་ཡིན་འདུག་པས། པ་གྲུབ་ཆེན་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོ་ནི་ལྷུང་ཀྱི་ཨ་ཙ་ར་གཅིག་ཏུ་སྤྲུལ་ནས་བྱ་ཐང་དཀར་ཆོད་པོ་དེར་ཆིབས་ནས་ཕེབས་སོ། །རྗེ་རིན་པོ་ཆེ་ལ་སྒོར་བ་བདུན་ཡོད་པར་ "ཁྱོད་རྣམས་ཀྱིས་མང་ཉིན་ངའི་མགྲོན་པོ་ཁག་ཆེན་གཅིག་ཡོང་གིན་ཡོད་པར་ཁྱོད་རྣམས་ཀྱིས་སྒོ་མ་བཀག་པར་ཡར་གཏོང་ཅིག" ཅེས་གསུངས་སོ། །དེ་ནས་པ་གྲུབ་ཐོབ་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོ་དེར་ཕེབས་པ་སྒོར་བ་རྣམས་ཀྱིས་ཁ་མ་གོ་བར་ཅུང་ཟད་བཀག་བཞག་འདུག་ཀྱང་རྗེ་རིན་པོ་ཆེའི་ཐུགས་ཀྱིས་མཁྱེན་ནས་སྒོར་བ་རྣམས་ལ་བཀའ་སྩལ་པ། ངའི་མགྲོན་པོ་ད་རུང་ཡང་མ་བསླེབས་གསུངས་པས། སྒོར་བ་རྣམས་ཀྱིས། མགྲོན་པོ་གཞན་ནི་མིན་འདུག །བྱ་ཐང་དཀར་ཆོད་པོ་གཅིག་ལ་ཆིབས་པའི་ཨ་ཙ་ར་གཅིག་འདུག་པ་དེ་ཡིན་ནས་ཞུས་པས། རྗེ་རིན་པོ་ཆེའི་ཞལ་ནས། ད་རུང་མི་གཏོང་བ་གསུངས་ནས་ཞབས་འདྲེག་ནས་རལ་གྱི་བཏོན་ནས་རྒྱབ་ཀུབ་མཛད་པས། སྒོར་བ་རྣམས་ཀྱིས་སྒོ་ཕྱེ་ནས་རྗེ་རིན་པོ་ཆེའི་དྲུང་

ད་ཕེབས་པ་དང་། རྗེ་རིན་པོ་ཆེས་བཀའ་སྩལ་པ། ད་ངའི་བླ་མའི་མི་ཕལ་ཆེར་སྟོང་འགྲོ་གི་འདུག་པས། དེ་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་མིན་པ་གཞན་གྱིས་འདུལ་སྐབས་མིན་འདུག་གསུངས། གྲུབ་ཐོབ་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོས་རྗེ་རིན་པོ་ཆེ་ལ་ཞུས་པ། ད་མང་གི་ནད་བདག་དེ་གང་ན་ཡོད་ཞུས་པས། རྗེ་རིན་པོ་ཆེའིས། ད་མང་ངའི་སྒྲོའི་མ་ཐེམ་གྱི་འོག་ན་པོ་བ་བཞིན་དུ་གསོལ་གྱིན་ཡོད་གསུངས་པས། དེ་ནས་གྲུབ་ཐོབ་ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོས་ནད་བདག་དེ་རྡོ་སྒྲུག་པོ་པོ་ཁར་གང་ལ་བསྡིམས་ནས་བླ་མའི་ཁྱིམ་དུ་གདན་དྲངས་ནས་གྲུབ་ཐོབ་ཀྱི་ཕྱག་མཇུབ་ལྔ་ལས་མེ་ལྔ་རུ་སྤྲུལ་ནས་གཅིག་སྤྱན་རས་གཟིགས་ཀྱི་སྐུར་སྤྲུལ་ནས་ཕྱ་ཆེན་མཛད། གཅིག་ཕྱག་རྡོར་སྤྲུལ་ནས་དབོན་པོ་མཛད། གཅིག་དབྱངས་འཕྲེན་པའི་ཕྱིར་ལྷ་མོར་སྤྲུལ་ནས་རྡོ་དེ་དྲངས་ནང་གདན་དྲངས་ནས་བླ་མའི་མི་ཁར་ཕྱིན་ལྷུད་མོར་འོངས་ནས་དེ་རིང་གྲུབ་ཐོབ་སྐྱོན་པའིས་སྐྱོན་ཆས་བསྟན་འདུག་ཟེར་ནས་མི་ཁར་པོ་ཤིད་ཟེར་ཀ་ལ་བཀོན་ནས་ལྷུད་མོ་ལ་རྫོང་འདུག་པའི་མདུན་དུ། རྡོ་དེ་ཆེ་ཡང་མི་ཆེ་པོ་སྐོར་ཙམ་ལ་ཡར་རྡོ་ཡང་རྡོ་རྗེ་ཕུར་པ་ལ་བུས་ནས་བཅགས་སོང་། ད་ལྟ་བསྐལ་པ་སྙིགས་ཆོད་དུ་སོང་བ་དང་འདྲེ་སྲིན་གདུག་པ་ཅན་རྣམས་ཁམས་གནོད་པ་ལ་རྡོ་འདི་ཡང་ཆེ་བ་ཙམ་གྱིས་བཅགས་དགོས། ཡར་རྡོ་ཡང་རྡོ་ལ་བུས་ནས་བཅག་གསུངས། རྡོ་འདི་གཅིག་པ་ལ་ (ཤིང་དང་པོར) ཚག་ན་ཆོས་སྐུ། གཉིས་པ་ལ་ཚག་ན་ལོངས་སྐུ། གསུམ་པ་ལ་ཚག་ན་སྤྲུལ་སྐུ། བཞི་པ་ལ་ཚག་ན་རྒྱལ་ཆེན་སྡེ་བཞི། ལྔ་པ་ལ་ཚག་ན་རྒྱལ་བ་རིགས་ལྔ། དྲུག་པ་ལ་ཚག་ན་ཐུབ་པ་རིགས་དྲུག། བདུན་པ་ལ་ཚག་ན་སངས་རྒྱས་རབས་བདུན། བརྒྱད་པ་ལ་ཚག་ན་བདེ་གཤེགས་བརྒྱད། དགུ་པ་ལ་ཚག་ན་ཐེག་པ་རིམ་པ་དགུ། བཅུ་པ་ལ་ཚག་ན་སྟོན་པའི་མཛད་པ་བཅུ། བཅུ་གཅིག་པ་ལ་ཚག་ན་འཕགས་པ་བཅུ་གཅིག་ཞལ། བཅུ་གཉིས་པ་ལ་ཚག་ན་མའི་ལྷ་མོ་བསྟན་མ་བཅུ་གཉིས། བཅུ་གསུམ་པ་ལ་ཚག་ན་རྡོ་རྗེ་འཛིན་པའི་ས་ཡིན། མ་ཚག་པ་མི་ཡོང་ངོ་། །མ་ཚག་པ་བྱུང་ན་རྒྱབ་ཡང་མི་དྲང་ངོ་། །དེ་ལྟས་ངན་ཡིན་པས་དགོན་ཆེན་གྱི་མ་ཐེམ་ལ་བཙུགས་ནས་བླ་མ་ཆེན་པོས་མནན་དགོས། ཡང་ན་

མཁར་ཆེན་པོ་དེ་མ་ཐེམས་ལ་བཙུགས་ནས་རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོས་མནན་དགོས། མཁར་དང་དགོན་པ་སེད་སར་མ་ཆག་པ་བྱུང་ན་རྒྱ་ལམ་གྱི་གསུམ་མདོར་ཁྱེར་ནས་མགར་བ་བཀྲུས་ཤོ་ཐུབ་དང་ཡང་ན་ཐེམས་པ་བཀྲུས་འཇུར་ཐུབ་དང་། འཇིག་མཐོང་བརྒྱུད་ཀྱིས་ཏ་དམར་རྒྱབ་ནས་བཅག་དགོས་པ་ཡིན་ནོ། ||

Translation :—

'At the time when Pha-grub-čhen Thań-stoń rgyal-po (Pha-grub-čhen is an honorary title given to a great seer; the word "pha" is used here in the sense of our "father, elder, reverend") was erecting the monastery of Ćuń Ri-bo-čhe, evil omens made their appearance. Whatever was built by men during the day, was destroyed by demons during the night. After performing the ceremony of breaking the stone for the first time, they were able to resume work on the monastery. At the time of building the iron bridge of Čhu-bo-ri, the demon dBań-rgyal caused the water to rise, and thus hindered the construction of the bridge. After performing the ceremony of breaking the stone there for the second time, the iron bridge was built.

In Lhasa the demon Hala rta-brgyad and a "planetary demon" / gza'-bdud often stands for Rāhula / caused a great many diseases, especially the disease of the bowls and pains in the intestines. Doctors administered their medicines, magicians their charms, but these were of no avail. Some died while collecting wood in the mountains, others while partaking of food. Some died while dressing, others while enjoying themselves. The Precious Lord of Lhasa / rJe-rin-po-čhe Tsoń-kha-pa, 1357–1419 / pondered over the matter, and said: "The people of Lhasa are mostly dying out! If the great mahāsiddha Thań-stoń rgyal-po of the Ćuń Ri-bo-čhe Monastery possesses no means to control the disease, no one else can do anything." The Precious Lord despatched messengers to the Ćuń Ri-bo-čhe Monastery with the message: "My people of Lhasa are mostly dying out! You are the only one who can subdue this disease, others can do nothing. Come at once!"

The great mahāsiddha Thań-stoń rgyal-po after reflecting on the matters said: "This being a command of the Precious Lord, I must go!" Pointing his fore-finger to heaven, he perceived a mighty white-tailed eagle flying high in the sky. The great mahāsiddha Thań-stoń rgyal-po having assumed the form of an "iron Atsara" / none was able to explain to me the meaning of the word lčags "iron" in this sentence. It may mean "iron-coloured", or according to others it may mean "well-protected", that is, Thań-stoń rgyal-po going to fight the spirit of the epidemic, assumed a well-protected magic form / mounted the mighty white-tailed eagle, and proceeded to Lhasa.

THE CEREMONY OF BREAKING THE STONE

The Precious Lord ordered to his seven door-keepers: "I am expecting to-morrow an important guest to arrive. Let him come upstairs without hindrance!"

The great mahāsiddha Thaṅ-stoṅ rgyal-po having arrived, the door-keepers did not recognize him, and detained him for a while. The Precious Lord perceived this in his mind, and said to the door-keepers: "My guest did not arrive as yet?" The door-keepers replied: "There is no other guest, except one Atsara who came riding on a mighty white-tailed eagle. Is this the one?" The Precious Lord exclaimed: "Why did you not let him in at once?", and having pulled out a sword from beneath his leg, he was ready to strike the door-keepers. The door-keepers opened the gate and led the guest into the presence of the Precious Lord. The Precious Lord said: "Nowadays my people of Lhasa are mostly dying out! If you are unable to help in this, no one else can do anything."

The mahāsiddha Thaṅ-stoṅ rgyal-po then requested the Precious Lord: "Where resides the spirit of the present epidemic?" To this the Precious Lord answered: "At present he is found under the threshold of my door, and has the shape of a stomach." Then the mahāsiddha Thaṅ-stoṅ rgyal-po having caused the spirit of the epidemic to enter inside this brownish stone, which had the shape of a stomach, invited the stone to the market place of Lhasa. From the five fingers of the mahāsiddha five flames sprang up. One assumed the form of Avalokiteçvara, and acted as preacher of the Doctrine; another assumed the form of Vajrapāṇi, and acted as his assistant; a third one assumed the form of a goddess possessing a melodious voice.

Having placed the stone in a yard, all the elderly people of Lhasa gathered to see the ceremony, saying: "To-day a mad mahāsiddha will perform some crazy things!" And there in the presence of the assembled elderly people of Lhasa, who came to the ceremony riding on sticks, he / Thaṅ-stoṅ rgyal-po / broke this stone, which was just the size of a stomach, with another stone similar to a magic dagger.

In the present evil kalpa, one has to use a bigger stone to break it, for the purpose of subduing demons, ogresses and evil spirits. If one breaks the stone with the first stroke it signifies dharmakāya. If one breaks the stone with the second stroke it signifies saṁbhogakāya. If one breaks it with the third stroke it signifies nirmāṇakāya. If one breaks it with the fourth stroke it signifies the Lords of the Four Quarters. If one breaks it with the fifth stroke it signifies the five dhyāni-buddhas. If one breaks it with the sixth stroke it signifies the manifestation of Buddha in the six state of existence. If one breaks it with the seventh stroke it signifies the seven groups of Buddhas.

If one breaks it with the eighth stroke it signifies the eight Sugatas. If one breaks the stone with the ninth stroke it signifies the nine stages of the Vehicle / Doctrine /. If one breaks it with the tenth stroke it signifies the ten forms of the Teacher. If one breaks it with the eleventh stroke it signifies the eleven headed Avalokiteçvara. If one breaks the stone with the twelfth stroke it signifies the twelve manifestations of the Earth-goddess. If one breaks it with the thirteenth stroke it signifies the sphere of Vajradhara. If one is unable to break the stone, one should not proceed with the ceremony, this being an evil omen. If the stone is found under the threshold of a monastery, a great lama should subdue it; again if it is found under the threshold of a castle, a great king should subdue it. If one is unable to break it in a region where there are no castles or monasteries, one should place it at the meeting place of three highways, and there it should be broken either by a hundred blacksmiths' striking it with their hammers, or by a hundred boys' attacking it with loud cries, or by eight strong young men smashing it'.

Such is the story of the origin of this ceremony. It will be noticed from the above story that each stroke with which the stone is broken corresponds to a divine manifestation. At the beginning of the ceremony the lama-actors or lama-māṇi-pas arrange a travelling altar or mčhod-bçams with the image of Thañ-stoñ rgyal-po placed on it. Thañ-stoñ rgyal-po is usually represented as an old man, sitting naked and cross-legged, his white hair arranged in a kind of knot on the crown of his head. In his hands, which are placed on his lap, the sage holds the ţshe-bum or amṛta vase. Behind the image of Thañ-stoñ rgyal-po two painted images or thañ-sku are placed: one representing the four-armed manifestation of the Bodhisattva Avalokiteçvara, and the other representing the life-story or rnam-thar of Dri-med kun-ldan. The head lama-actor or lo-čhen wears the usual monastic attire. On his head he wears the five-coloured hat of an actor / Tibetan: phod-ka / adorned with multicoloured ribbons. During the initial prayer before the ceremony, the lo-čhen or chief lama-actor holds in his left hand the rosary / 'phreñ-ba /, and in his right hand the prayer wheel / māṇi 'khor-lo /.

He opens the ceremony by blowing the conch and reciting the following prayer:—

གསུང་དང་བླ་མ་རྣམས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ ༎
རྗེ་འགྲོ་བ་མགོན་པོ་འི་ཞབས་ལ་འདུད ༎
བླ་མ་མི་འགྱུར་ཆོས་ཀྱི་ངང་ལ་བཞུགས ༎
སྤྱན་རས་གཟིགས་ཀུང་ཆོས་ཀྱི་ངང་ལ་བཞུར ༎

ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཆོས་ཀྱི་ངང་ལ་བཞུགས ༎
ཐང་སྟོང་རྒྱལ་པོ་ཆོས་ཀྱི་ངང་ལ་བཞུགས ༎
པཎ་ཆེན་གོང་མ་ཆོས་ཀྱི་ངང་ལ་བཞུགས ༎
ཀྱེ་སྡེ་གྲོངས་པ་ཡིག་དྲུག་མ་ཎི་སྒྲོངས ༎
ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ།

Translation :—

Let us salute the Teachers!
Bow to the feet of the Venerable Lord of Living Beings!
Abide in the spiritual essence of the Eternal Teacher!
Abide in the spiritual essence of Avalokiteçvara!
Abide in the spiritual essence of the All-Merciful One!
Abide in the spiritual essence of Thaṅ-stoṅ rgyal-po!
Abide in the spiritual essence of the sublime Paṇḍita!
You, country-folk, recite the six-lettered māṇi!
Oṁ māṇi padme hūṅ!

A large stone, which is obtained from the neighbourhood by the lo-čhen and his assistants, is placed in front of the travelling altar. Frequently these stones are extremely heavy and can hardly be lifted by one man. After placing the stone in front of the altar, one of the lama-actors draws on its surface a human figure, representing the nad-bdag or spirit of the epidemic who is to be destroyed through the ceremony. The initial prayer and burning of incenses over the stone is followed by a dance. The head lama-dancer leads the dance, and rhythmically strikes the cymbals. Two of his assistants follow him in a frantic dance. With each ringing sound of the cymbals the dance doubles its pace, and at the end of the dance the performers whirl past the onlookers, their dancing skirts tracing large circles in the air.

When the dance is over, the performers rest, while the lo-čhen turns his prayer-wheel in a silent prayer. The silence is interrupted by shrill sounds similar to those used by Tibetan herdsmen in driving yaks. There appears one of the performers attired as a shepherd in a grey homespun coat, and wearing a black sheep-skin cap. His face is smeared with ţsam-pa or parched barley flour. He is holding a sling / Tibetan 'ur-rdo / and a bag with ţsam-pa. He makes the round of the place on which the ceremony is held, and jeers at the crowd of onlookers, swinging his sling. During this part of the dance the lo-čhen or head lama-actor represents the dharmarāja Nor-bzaṅ, the destroyer of evil ones / the dharmarāja Nor-bzaṅ and Thaṅ-stoṅ rgyal-po are both considered

to be destroyers of evil forces; there seems to be no inner connection between the Čhos-rgyal Nor-bzaṅ-gi rnam-thar, and the ceremony of 'breaking the stone' /. The lo-čhen representing the king Nor-bzaṅ questions the shepherd, and notwithstanding the latter's evasive answers, discovers in the shepherd the Wild King of the North / byaṅ mi-rgod rgyal-po /, his deadly enemy. 'Who are you, and what is the purpose of your coming here?'—is the question put by the king Nor-bzaṅ to the shepherd, who sits down before the altar and plays with a tsam-pa ball. King Nor-bzaṅ then challenges the disguised Wild King of the North. A fight takes place during which the Wild King of the North rolls several times on the floor. Mortally wounded by king Nor-bzaṅ, the Wild King of the North sings the following song:—

(༡) བཀའ་ཁྲོས་པ་མཆོག་གི་རྣམས་གསུམ་ཡོད།།
རྒྱལ་དབང་ཕྱིད་མཁྱེན་པ་དང་གཅིག།
པཎ་ཆེན་ཕྱིད་མཁྱེན་པ་དང་གཉིས།།
ཉ་སེར་དགུ་ལ་བསྐུམས་པའི་བླ་མ་དང་གསུམ།།
བཀའ་མགྲོན་རྣམ་གསུམ་དེ་ལ་ཞུ།།

(༢) གླུ་འདེ་བ་མཆོག་སེ་རྣམ་གསུམ་ཡོད།།
མ་ཉིང་པོ་རིག་ལེགས་པ་དང་གཅིག།
རྒྱལ་བང་འབྲུ་ཡིས་ཁེངས་པ་དང་གཉིས།།
ཕྱུག་པོ་དེ་མནའ་མའི་སྤྱུང་ལ་བུ་ནོར་འཛོམས་པ་དང་གསུམ།
གླུ་འདེ་བ་མཆོག་སེ་རྣམ་གསུམ་དེ་ལ་ཞུ།།

(༣) གླུ་སྐྱིད་པ་མཆོག་སེ་རྣམ་གསུམ་ཡོད།།
རྒྱ་དར་རྩེ་མདོ་ནས་རྒྱ་ཟ་ཕྱིན།།
ཁམས་ཕྱོར་སེ་ཕྱོགས་ནས་འབྲི་མར་ཕྱིན།།
དགོར་སྟག་ཤུང་གཉིས་ལ་མང་ཇ་ཕྲུལ།།
རྒྱ་ཇ་འཕུང་བའི་མི་པོ་དེ།།
རྒྱ་ཡི་བསྐལ་བཟང་རྒྱ་མཚོ་མིན་ལགས་སམ།།

(༤) ངའི་ཉིན་མོ་འཁྱེར་བའི་ཏོ་རྫང་འདི།།
ཉིན་མོ་འགྲོ་དུས་རྒྱབ་ལ་འཁྱེར།།
མཚན་མོ་ཉལ་དུས་ངས་སུ་བཞག།

I.

There are three manifestations of the most excellent Doctrine:
The first is the All-knowing Lord,[1]
The second is the All-knowing Paṇḍita,[2]
The third is the Teacher wearing the yellow hat.[3]
I say, these are the three manifestations of the lofty Doctrine!

II.

There are three forms of happy songs:
The first is the good harvest in the field.
The second is the well-filled royal granary.
The third is a son and wealth on the lap of a wealthy bride.
I say, these are the three forms of happy songs!

III.

There are three forms of pleasant songs:
From Tatsienlu comes China tea,
From Khams comes yak butter,
To the two monasteries of sTag-luṅ we offer tea!
This man drinking China tea,
Is he not bsKal-bzaṅ rgya-mtsho of rGya?[4]

IV.

This bag contains my daily food,
While walking at day, I carry it on my back.
While sleeping at night, I place it as a cushion.

This brings the second part of the ceremony to an end. While one of the lama-actors recites the maṇi-prayer over the stone, the lo čhen prepares himself for the sword-dance. The upper part of his body is stripped naked, and a light shawl is fixed to his naked shoulders with two long pins. A large pin is introduced through his left cheek. These gruesome preparations take a

[1] The Dalai Lama. [2] The Tashi Lama. [3] Tsoṅ-kha-pa.
[4] The VIIth Dalai Lama [1719–1757].

considerable time, and cause great excitement among the crowd of onlookers. Then the lo-čhen takes two swords and begins a slow dance, with each step swinging the swords in front of himself. Several times during the dance, he points the two swords towards his belly, and jumps on them resting his body on the swords' points. Then pointing the swords towards his armpits he makes several similar jumps resting his body on the sword-points. A tense moment during which the onlookers draw nearer to the dancing man; one false step on his part and the sharp points of the two swords would pierce his body, causing fatal injury. The sword-dance is accompanied by the following song which is here given in the Tibetan text and translation:—

སྤྱི་གཙུག་ཡོད་དོ་ཀྱི་ བླའི་ གདན་སྟེང་ན༎
བཀྲིན་བཞུར་ཡོད་མཚན་ལྡན་བླ་མ་མཁྱེན༎
གྲོད་པ་ཡོད་དོ་ དུང་ཁང་ཞལ་ཡས་སུ༎
ཁྲག་འཐུང་ཕྱི་བཙུའི་ལྷ་ཚོགས་ལ་གསོལ་བ་འདེབས༎
མགྲིན་པ་ཡོད་དོ་ངག་གི་འབྱུངས་དབྱངས་སུ༎
གསུང་མཆོག་ཡི་གེ་ དྲུག་མ་ལ་གསོལ་བ་འདེབས༎
སྙིང་ག་ཡོད་དོ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་རུ༎
ཡི་དམ་ ཕྱག་རྡོ་ཆེན་པོ་ལ་གསོལ་བ་འདེབས༎
ལྟེ་བ་ཡོད་དོ་བདེ་ཆེན་འཁོར་ལོ་རུ༎
མ་གཅིག་མཁའ་འགྲོ་སྡེ་ལྔ་ལ་གསོལ་བ་འདེབས༎
གསང་གནས་ཡོད་དོ་ལོངས་སྤྱོད་གཞུང་སྐུ་རུ།
རྡོ་རྗེ་གཞོན་ནུའི་ལྷ་ཚོར་ལ་གསོལ་བ་འདེབས༎
རང་ལུས་ཡོད་དོ་འདོམ་གང་གྲུ་བཞི་ལ༎
ཞི་ཁྲོ་དམ་པའི་ལྷ་ཚོགས་ལ་གསོལ་བ་འདེབས༎
ཞལ་ཚོགས་ཡོད་དོ་ཀྱི་ཤུ་རྩ་བརྒྱད་ལ༎
དབང་ཕྱུག་ཉེར་བརྒྱད་ལྷ་ཚོགས་ལ་གསོལ་བ་འདེབས༎

བཀའ་ལུང་ཡོད་དོ་བཀའ་ལུང་ཡོད ॥
མཚན་ལྡན་བླ་མས་གསུངས་པའི་བཀའ་ལུང་ཡོད ॥
བྱ་ཁྱོད་མཁའ་ཆེད་གྱི་ཆེད་གཏོང་ཤོག་གསུངས་པའི་བཀའ་ལུང་ཡོད ॥
བཀའ་ལུང་ཡོད་དོ་བཀའ་ལུང་ཡོད ॥
ལྷུབ་པ་མ་གཉིས་ཀྱི་བཀའ་ལུང་ཡོད ॥
བྱ་ཁྱོད་མཁའ་ཆེད་མདུང་ཆེད་མ་གཏོང་གསུངས་པའི་བཀའ་ལུང་ཡོད ॥
ལྷུབ་པ་མའི་བཀའ་ལུང་རྒྱབ་ཏུ་བསྐྱུར ॥
མཚན་ལྡན་བླ་མའི་བཀའ་ལུང་དང་དུ་བླངས ॥
བྱ་ང་མཁའ་ཆེད་ཀྱི་ཆེད་བཏང་རྒྱུ་ཡིན ॥
རྒྱ་ཤེ་ཁྲོས་པ་ཡིག་དྲུག་མ་ཏེ་རྡོངས ॥

ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ ।

Translation :—

'On the throne of the sun and moon, which is the crown of our head,
O Merciful and Virtuous Teacher, Thou knowest all!
In the incomparable conch-house, which is our skull,
We pray to the divine assembly of the fifty khrag-'thuṅ!
In the melodious speech produced by our throat,
We pray to the most excellent six-lettered prayer!
In the Wheel of Law, which is our chest,
We pray to the Protecting Deity, the Great Merciful One!
In the Wheel of Felicity, which is our navel,
We pray to the five kinds of ḍākinis!
In the Sambhogakāya, which is the hidden organ of our body,
We pray to the divine assembly of the rDo-rje gžon-nu!
In the fathom square, which is our body,
We pray to the divine assembly of the Holy Peaceful and Wrathful Ones!
In the twenty-eight joints which form our spine,
We pray to the divine assembly of the twenty-eight Lords!
There are precepts and precepts!

The Virtuous Teacher gave us the precept:
"Son, practise archery and lance drill!"
There are precepts and precepts!
Our father and mother gave us the precept:
"Son, do not practise archery and lance drill!"
We disobeyed the parents' order,
We carried out the Virtuous Teacher's order!
I shall practise archery and sword drill!
You, country-folk, recite the six-lettered māṇi!
Oṁ māṇi padme hūṅ!'

It will be observed from the above that each part of the human body is mentioned as corresponding to the seat of a divine manifestation. On finishing the sword-dance, the head lama-actor attires himself in his monastic garment, and begins the preparations of the final and culminating part of the ceremony—the breaking of the stone and the driving away of the evil spirit. The mantle belonging to one of the lama-actors, on whose body the stone is to be broken, is held over the stone, and the head lama-actor passes his sword over it, reciting the māṇi-prayer and sounding his bell. The dancer, on whose body the stone is to be broken, then lies down in front of the stone, covers his head with the mantle, and for some time remains in this posture, inhaling some burning incense which he is holding in his clasped hands in front of him. The rest of the lama-actors continue to recite prayers over him. The blue smoke of the incense envelops the body of the lying man. His fellow dancers with a grave and concentrated look continue to murmur prayers. The cadence of the prayer becomes quicker and quicker, and then suddenly comes to a stop, as if interrupted. The actor is then declared to be ready for the final ceremony. He lies down on his back, a piece of thin cloth is placed on his stomach, and the heavy stone is lifted by two dancers and slowly placed on his body. The head lama-actor then lifts the second stone and drops it twice on the stone which is on the dancer's body. With the second stroke, a crash is heard and the huge stone breaks asunder. The dancer gets up, a bit pale, but none the worse for his experience. Immunity from fatal injury while performing the ceremony is attained by long years of special training. The dancer who underwent the ceremony in my presence had an unusually developed chest and powerful build.

The breaking of the stone is followed by a dance accompanied by music on a string instrument or pi-wang, played during the dance by the lo-čhen or head lama-actor. The danbe is accompanied by the following song which is a variant of a well-known Tibetan dance song:—

THE CEREMONY OF BREAKING THE STONE

རྡོ་ཏི་ཕུང་པའི་ཞབས་བྲོ་འདི་གླུ།

I.

གང་སྔོན་མགོ་ལ་རུ། (ཡང་བྱུང་།) ཉི་ཟླ་བཞུགས་མཚམས་དུ་སྔོ་བྱུང་།།

གངས་སྔོན་མགོ་ལ་རུ། ” དར་*སེང་བཞུགས་མཚམས་དུ་དགའ་བྱུང་།།

བྲག་སྔོན་མགོ་ལ་རུ། ” བྱ་རྒྱལ་བཞུགས་མཚམས་དུ་དགའ་བྱུང་།།

དགོན་ཆུང་མགོ་ལ་རུ། ” ཡར་འབྲིན་བཞུགས་མཚམས་དུ་དགའ་བྱུང་།།

སྐུ་མཁར་མགོ་ལ་རུ། ” མི་ཆེན་བཞུགས་མཚམས་དུ་དགའ་བྱུང་།།

དཔལ་ཁང་མགོ་ལ་རུ། ” ཡབ་ཡུམ་བཞུགས་མཚམས་དུ་དགའ་བྱུང་།།

II.

(༡) ཁྱེད་རྣམ་པ་དགུང་སྔོན་མཐོན་པོ། (གསུང་ཡ་ལ།) ངེད་རྣམ་པ་ཉི་ཟླ་གཉིས་པོ།།

དགུང་དང་ཉི་ཟླ་གཉིས་པོ། ” འཛོམས་ བསམས་ པ་ ཡོད་ ལ་ མིན་ འདུག།

དེ་རིང་འདི་རུ་འཛོམས་པ། ” བག་ཆགས་མཚམས་དུ་བཟང་བྱུང་།།

(༢) ཁྱེད་རྣམ་པ་གངས་སྔོན་མཐོན་པོ། ” ངེད་རྣམ་པ་དར་སེང་དཀར་མོ།།

གངས་དང་དར་སེང་གཉིས་པོ། ” འཛོམས་ བསམས་ པ་ ཡོད་ ལ་ མིན་ འདུག།

དེ་རིང་འདི་རུ་འཛོམས་པ། ” བག་ཆགས་མཚམས་དུ་བཟང་བྱུང་།།

(༣) ཁྱེད་རྣམ་པ་བྲག་སྔོན་མཐོན་པོ། ” ངེད་རྣམ་པ་བྱ་རྒྱལ་རྒོད་པོ།།

བྲག་དང་བྱ་རྒྱལ་གཉིས་པོ། ” འཛོམས་ བསམས་ པ་ ཡོད་ ལ་ མིན་ འདུག།

དེ་རིང་འདི་རུ་འཛོམས་པ། ” བག་ཆགས་མཚམས་དུ་བཟང་བྱུང་།།

* གངས།

III.

གར་གཞོན།*

(༡) དང་པོ་མེ་ཏོག་གངས་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
དང་པོ་སེར་ཆེན་གངས་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
དང་པོ་མེ་ཏོག་ལྷ་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
དང་པོ་སེར་ཆེན་ལྷ་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།

(༢) བར་དུ་མེ་ཏོག་གངས་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
བར་དུ་སེར་ཆེན་གངས་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
བར་དུ་མེ་ཏོག་བཙན་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
བར་དུ་སེར་ཆེན་བཙན་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།

(༣) མཐའ་མར་མེ་ཏོག་གངས་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
མཐའ་མར་སེར་ཆེན་གངས་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
མཐའ་མར་མེ་ཏོག་ཀླུ་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
མཐའ་མར་སེར་ཆེན་ཀླུ་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།

(༤) ད་ནི་མེ་ཏོག་མི་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
ད་ནི་སེར་ཆེན་མི་ཡུལ་དུ་འཁྲུངས།།
མེ་ཏོག་མཆོད་དང་མེ་ཏོག་མཆོད།།
མེ་ཏོག་སྟོང་གི་ལྷ་ལ་མཆོད།།

(༥) མེ་ཏོག་མཆོད་དང་མེ་ཏོག་མཆོད།།
མེ་ཏོག་བར་གྱི་བཙན་ལ་མཆོད།།

* གཞས །

མེ་ཏོག་མཆོད་དང་མེ་ཏོག་མཆོད ༎
མེ་ཏོག་འོག་གི་ཀླུ་ལ་མཆོད ༎
(༦) མེ་ཏོག་མཆོད་དང་མེ་ཏོག་མཆོད ༎
མེ་ཏོག་མི་མཆོག་རྒྱལ་པོ་མཆོད ༎

Translation :—

I.

In the lofty blue sky,
We are happy with the sun and moon!
In the lofty high snowy abode,
We rejoice with the snow lion!
On the high lofty cliff,
We rejoice with the eagle!
In the lofty hermitage,
We rejoice with the Uplifter!
In the lofty castle,
We rejoice with the Chief!
In the lofty blessed home,
We rejoice with Father and Mother!

II.

You are the lofty blue sky,
We are both the sun and moon!
Heaven and sun and moon,
Had no thought of coming together!
To-day we gathered here,
Our habits have become virtuous!
You are the high snowy abode,
We are the white snow lion!
Snow and snow lion,
Had no thought of coming together!
To-day we gathered here,
Our habits have become virtuous!
You are the lofty high cliff,
We the fierce eagles!
Cliff and eagle, both,
Had no thought of coming together!
To-day we gathered here,
Our habits have become virtuous!

III.

At first a flower was born in the snowy country,
At first the flower ser-čhen was born in the snowy country.
At first a flower was born in the realm of the gods,
At first the flower ser-čhen was born in the realm of the gods.
Then a flower was born in the snowy country,
Then the flower ser-čhen was born in the snowy country.
Then a flower was born in the demons' realm,
Then the flower ser-čhen was born in the demons' realm.
At last a flower was born in the snowy country,
At last the flower ser-čhen was born in the snowy country.
At last a flower was born in the nāga realm,
At last the flower ser-čhen was born in the nāga realm.
Now a flower is born in the realm of men,
Now the flower ser-čhen is born in the realm of men.
Accept the flower! Accept the flower!
I offer the flower to the gods of heaven!
Accept the flower! Accept the flower!
I offer the flower to the denizens of the middle space!
Accept the flower! Accept the flower!
I offer the flower to the nāgas of the lower region!
Accept the flower! Accept the flower!
I offer the flower to the King of Men!

The singers improvise their own tunes, and vary them according to their desire. If you ask them to repeat the same song several times, the tunes will be different each time.

The different parts of the ceremony have apparently no inner connection between themselves, and serve merely to draw away the attention of the onlookers from the secret part of the ceremony which precedes the 'breaking of the stone', and is performed by the lo-čhen or head of the troupe.

These ceremonies represent a vanishing art, closely inter-woven with religious beliefs and magic practices. A few decades more, and the Land of Snows will see the last of its religious actors.

THE BLA-MA LO-ČHEN-PA RECITES PRAYERS IN FRONT OF A TRAVELLING ALTAR, ON WHICH IS PLACED THE IMAGE OF THAṄ-STOṄ RGYAL-PO.

AN ASSISTANT DRAWS A HUMAN FIGURE ON THE SURFACE OF THE STONE.

Beginning of the dance.

The dance in progress.

THE WILD KING OF THE NORTH DISGUISED AS A SHEPHERD.

ČHOS-RGYAL NOR-BZAṄ QUESTIONS THE SHEPHERD.

Reading prayers over the stone preceding the ceremony of breaking it.

The sword dance. First movement.

The sword dance. Second movement.

Preparations for the final part of the ceremony. To the left stands the dancer on whose body the stone is to be broken.

THE BREAKING OF THE STONE.